

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1225/2025
07.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два кривична дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Стевића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К 1666/21 од 31.01.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 282/25 од 04.06.2025. године, у седници већа одржаној дана 07.10.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Стевића, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К 1666/21 од 31.01.2025. године и Вишег суда у Београду Кж1 282/25 од 04.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К 1666/21 од 31.01.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења два кривична дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. Кривичног законика, па му је суд претходно утврдио казне затвора за кривично дело из члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ извршено на штету ошт. ББ, казну затвора у трајању од седам месеци, а за кривично дело из члана 182а став 2. у вези става 1. КЗ, извршено на штету ошт. ВВ, казну затвора у трајању од девет месеци, па га је осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и два месеца, у коју казну му је урачунато време проведено на задржавању од 17.01.2020. године до 18.01.2020. године.

Истом пресудом, на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећене ББ и ВВ су ради остваривања имовинскоправног захтева упућене на парницу, док је на

основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 282/25 од 04.06.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Трећег основног јавног тужилаштва у Београду, као и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Стевића, а првостепена пресуда је потврђена, док је жалба окривљеног одбачена као неблагоприятна.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Стевић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, док из образложења произлази да захтев подноси због повреде закона из члана 74. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак пред измењеним већем.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 74. ЗКП.

Бранилац окривљеног у образложењу захтева истиче повреду права на обавезну одбрану из члана 74. став 1. тачка 7) ЗКП, наводима да у ситуацији када је окривљени лице против кога се води поступак за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења, окривљени мора имати браниоца од подношења предлога за изрицање такве мере па до доношења одлуке из члана 526. став 2. и 3. ЗКП или до правноснажности решења о изрицању мере безбедности обавезног психијатријског лечења.

У вези наведеног бранилац истиче да окривљени на главном претресу који је одржан дана 31.01.2025. године није имао браниоца, а истог дана је донета и објављена првостепена пресуда, иако је окривљени предао пуномоћје за новог браниоца адвоката Ивана Стевића и тражио одлагање главног претреса ради упознавања са списима предмета. Бранилац је даље навео да је оптужним предлогом ОЈТ у Великој Плани од 13.10.2023. године према окривљеном предложено изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења у установи и да је окривљени доведен на главни претрес из Специјалне затворске болнице у коју је смештен како би се спровело извршење притвора, који му је одређен у том другом поступку, о чему је суд имао сазнања. Бранилац даље

истиче да се одредба члана 74. став 1. тачка 7) ЗКП мора примењивати без обзира да ли је против окривљеног у неком другом кривичном поступку предложено изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења у установи јер се ради о основним људским правима и слободама.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 74. ЗКП предвиђена је обавезна одбрана окривљеног у кривичном поступку, односно прописано је девет процесних ситуација у којима окривљени мора имати браниоца. Одредбом члана 74. став 1. тачка 7) ЗКП, прописано је да, уколико се води поступак за изрицање мере безбедности обавезног психијатријског лечења – окривљени мора имати браниоца од подношења предлога за изрицање такве мере, па до доношења одлуке из члана 526. став 2. и 3. овог законика или до правноснажности решења о изрицању мере безбедности обавезног психијатријског лечења.

Из списка предмета произилази да се против окривљеног АА водио редован кривични поступак, по оптужном предлогу јавног тужиоца Трећег ОЈТ у Београду, да је у току овог кривичног поступка вештачена урачунљивост и процесна способност окривљеног од стране комисије судских вештака др Светислава Мишковића специјалисте психијатрије и др Милене Станковић, специјалисте форензичке психијатрије, а који су се у свом налазу и мишљењу изјаснили да је окривљени процесно способан, да може сам или уз помоћ браниоца да даје одбрану у складу са дијагностикованом душевном болешћу, која је наступила након предметних кривичних дела и да је у време извршења кривичног дела способност да схвати значај свог дела и управља својим поступцима била смањена, али не и битно, односно да је окривљени био смањено урачунљив.

Самим тим, неосновани су наводи браниоца да је повређено право на одбрану окривљеног јер, иако је на последњем одржаном главном претресу пред првостепеним судом, када је и објављена пресуда, окривљени предао пуномоћје за адв. Ивана Стевића, окривљени се истовремено изјаснио да се не противи да се главни претрес одржи без присуства браниоца, што је записнички констатовано, чиме су биле испуњене законске претпоставке из члана 68. став 1. тачка 3) ЗКП.

Према томе окривљеном нису повређена права на одбрану јер су током поступка испоштоване одредбе члана 68. ЗКП у погледу права окривљеног, а у конкретној ситуацији није било места примени одредбе члана 74. став 1. тачка 7) ЗКП, јер се није водио поступак за изрицање мера безбедности из члана 521. – 532. ЗКП, на које одредбе се бранилац окривљеног позива у поднетом захтеву, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 74. ЗКП.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић